

βούλωσ, άνοιξε την πόρτα με μία στροβιλιά. Κι' έτοιμαζότανε να βρσίση τον βοηθό του τον 'Υ6, για την αδεξιότητά του. Δέν πρόλαβε όμως. Γιατί την ίδια στιγμή άκουστηκε ένα μουγκρητό και κάποιος έβριμσε πάνω στον φαροφύλακα.

Ο γέρο Κερμοιάκ λίγο έλειψε ν' άρπηση το φανάρι του να πέση από τ' άχρια του. Μά πρόφτασε ή Ρόζα και τ' άρταξε. Κρατών τρώμου βγήκε από τ' άχρη της, όταν είδε πως εκείνος που είχε έπιτεθεί το πατέρα της και προσπαθούσε τώρα να τον πιάξη, ήταν ο 'Υ6!...

Ο Ζάν Μαρί συνέχεντροσε όλες τις δυνάμεις του και ξεγλύστασε από τ' αδερφάνα χέρια του βοηθό του... Και τον έστρωξε πίσω... Ο 'Υ6 χτύπησε με τ' κεφάλι σ' ένα μοχλό κ' έπεσε κάτω...

— Παλιάνθρωπε! σούλιασε ο φαροφύλαξ. Θα σε κανονίσω σέ λίγο!...

— Είνε άργά πιά! φώναξε ο 'Υ6 μ' ένα διαβολικό γέλιο... 'Η φροφάρικες θα έχουν βουλιάζει τώρα... Και μαζί μ' αυτές θα παγίρει και ο Πέρονικ... Δέν θά τον ξεναθήης τον άγαρπημένο σου, Ρόζα!... Έγώ τον έκανα να παγίη, γιατί σ' άγαπούσα και δέν ήθελα να σέ πάρη κανέναν άλλος...

Ενώ ο 'Υ6 έλεγε τ' λόγια αυτά, χειρονομώντας σαν τρελλός, ο Κερμοιάκ είχε δάλει σέ κίνησι τ'ο μηχανήμα του φάρου... Ο μεγάλος προβολεύς άρχισε και πάλιν να περιστρέφεται... Και, ξαφνικά, φώτισε τις δέκα φροφάρικες, που χωροηδόσανε πάνω σ'τά μαυιασμένα κύματα... Δέν είχαν βουλιάζει, λοιπόν! Εύλογημένο άς είνε τ' όνομα τ'ο Θεού!... Ο φαροφύλαξ κράτησε άκίνητο τ'ο φως του φάρου σέ κείνο τ'ο σημείο και ύστερ' από λίγο, ή γολέττες άράσανε σέ άσφαλισμένο μέφος...

Την ίδια στιγμή, ο Κερμοιάκ και ή Ρόζα άκουσαν τ'ον 'Υ6 να θυάξη ένα ξεφωνητό πόνου και άτελειπιας. Επειδή ο άντιζήλος του είχε σωθει από τ'ο θάνατο, και τόν είδαν να όμωθή σ'όν έξόστη του φάρου και να πέφτη με τ'ο κεφάλι κάτω σ'τά μαυιασμένα κύματα, σ'οβλιάζοντας:

— Συγγνώμη! Συγγνώμη!...

Ο 'Υ6 είχε τιμωρήσει ο ίδιος τόν εαυτό του για τ'ο έγκλημα που σ'εδιάσσε να κάνη...

Αυτή την ιστορία την άκουσα ένα βράδυ, σέ μία ταβέρνα του Ουεσάν, από ένα γέρο ναυτικό, ενώ έφτανε σ'τ' αυτιά μας σ'βυσμένο ο άντιπάλος του άσάκωστου τραγουδιού του όκειανού...

Μία κοινή, πολύ κοινή έρωτική ιστορία. Μά ή μουσική ύπόκριση της ταραγμένης θάλασσας, έκανε την ιστορία αυτή να έχη ξεχωριστό ενδιαφέρον για μένα. Και όταν ο ναυτικός μου έλεγε πως ή Ρόζα έκανε ύστερ' από λίγο καιρό τούς γάμους της με τόν Πέρονικ, όμολογώ ότι τ'ο ευχάριστο αυτό τέλος δέν σκόρπισε από την ψυχή μου τ'η μελαγχολία που δοκίμασα για την άτυχη άγάπη του 'Υ6...

Ο 'Ιούδας.

Αγάπη του 'Υ6... ANTPPE ΣΑΒΙΝΙΟΝ

ΤΙ ΛΕΝΕ ΟΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ

ΚΑΤΑ ΤΗΣ Α'Υ'ΟΠΝΙΑΣ

Ίδοι τ'ι συμβουλές δίνει ένας σοφός Άγγλος γιατρός σέ όσους ίσποφέρουν από άπνπνια, για να μη βασανίζονται πιά άπ' τ'ο τρομερό αυτό μαρτύριο:

- 1) Τρώγετε ένα έλαφρό φαγητό, μισή ώρα πριν πλαγιασέτε.
- 2) Πάψετε να καπνίσετε μία ώρα προτού πέσετε σ'το κρεβάτι.
- 3) Έχετε πάντοτε τ'α παράθυρο του δωματίου σας άνοιχτά.
- 4) Πέψετε σ'το κρεβάτι σας ζεστός. Άν τ'α πόδια σας είνε κρύα, φροντίστε να τ'α ζεσταίνετε με ζεστές μπυτιλιές.
- 5) Μην εργάζεστε ποτέ άμα νυστάξετε.
- 6) Άποφεύγετε τ'α οινόπνευματόδη ποτά, γιατί ζεθείζουν τ'ο νευρικό σύστημα και έπομένως προκαλούν την άπνπνια ή έπνο βαρύν και έφιαλτίσων.
- 7) Βρέχετε, εν ανάγκη, τ'ο κεφάλι σας με κρύο νερό και δάξτε σ'το λαιμό σας μία κρύα κομπρέσα.
- Και 8) Όταν πέσετε σ'το κρεβάτι σας μην ξεχνάτε να καταστρώνετε μέσα σ'το μυαλό σας ώραία και έλαιοδοφώρα σχέδια για τ'ο μέλλον.

ΕΝΑ ΤΡΟΜΕΡΟ ΙΣΠΑΝΙΚΟ ΕΘΙΜΟ

Ο ΙΟΥΔΑΣ

Την παραμονή της Μεγάλης Παρασκευής, ως τ'α τελευταία χρόνια άκόμα, σ' όλόκληρη την Ίσπανία έπρείτο πιστότητα τ'ο έθης περιεργότατο και άγριώτατο έθιμο:

Τη νύχτα της Μεγάλης Πέμπτης προς τη Μεγάλη Παρασκευή, όλες ή είδόνες της Παναγίας και οί σταυροί έσπελάζοντο με βαρυσούς μαύρους πέλλους, εις ένδειξιν πένθους, και κανένα άνθος, κανένα χρυσοκόμλο ιερό σέφος δέν έκείδονε την Άγία Τριάντα των εκκλησιών.

Συγχρότως όλα τ'α παλληκάρια του χωρού, άφου πρώτα έξομολογόντο τις άμαρτίες τους, πλησίαζαν στην Άγία Τριάντα, για να μεταλάβουν κ' άφου μεταλάβαιναν χωρίζονταν κατά σωματεία και με τις σφαίρες τών σωματιών τους έπι κεφάλις πήγαιναν σέ μια δημόσια αίθουσα, τ'η λεγόμενη εβέντα. 'Η εβέντα είνε αίθουσες που βρίσκονται σ' όλα σχεδόν τ'α ισπανικά χωριά και που χρησιμοποιούνται για τ'α πιο διαφορετικά πράγματα. Στις εβέντες γίνονται ή άγοραπωλήσεις, τ'α γάμια τών γάμων και τών κηδεών, και τις Κοριμαές χοροί και γλέντια.

Οί νέοι, λοιπόν, άφου έβλεπαν τις πόρτες και τ'α παράθυρα της εβέντας, άδυναζαν πολλές μπυτιλιές κρασί, κ' ύστερα, έρθοι και ξεσκυρότοι, τραγουδώντας εύλαβώς τους ψαλλούς της Άσολοθίας της Μεγάλης Παρασκευής. Στόν τελευταίο ψαλλό, ένας από τούς νέους, τοποθετούσε σ'τά πόδια του Έσταυρωμένου που ήταν χωρμαμένο στόν τοίχο της αίθουσής, ένα είδος νεκρωτής ύδαίας, σ'τολισμένης με κεφάλια νεκρικά και κεφάλια άγγέλων, και εβήθε άμέσως στην ύδρια αυτή πήγαιναν κ' έσφαζαν από ένα νοούμερο, όλοι οί παριστάμενοι. Έπειτα, σ'τη σειρά, τραβούσε καθένας πάλι και από ένα νοούμερο. Ο άριθμός 13 σ'υμβόλιζε τόν Ιούδα τόν 15ο, δηλαδή μαθητή του Χριστού, που είχε πωλήσει τόν Υλό του Θεού, για τριάντα δηναρία, στόν Άννα και στόν Καϊάφα. Άλλοίμονο λοιπόν σέ μένον, στόν όποιο θάψατε τ'ο νοούμερο αυτό. Όλοι οί άλλοι του φροφούσαν άμέσως τ'η σ'ολή τών καταδικών με την τρομερή, μισηρή κοινούλα του Τάγματος του Σάν-Μπενίτο. Κι' άπ' τ'η στιγμή εκείνη ως την ώρα που θα χτισούσαν χωροήματα ή καπνάνες της Άναστήσεως, ο δίστιγος νέος ενάστικον τόν Ιούδα, ήταν ο καταραμένος, ο προδοτής που όλοι οί καλοί χριστιανοί έστρεπε να τόν μωσούν και να τόν κυνηγούν σαν λυσσομένο σκυλί, και στόν όποιο κανέναν, άν ήθελε να σώση την ψυχή του, δέν έστρεπε να δάση καμιά άπώλιτος βοήθεια, ούτε νερό, ούτε ψωμί.

Ο κακορίζκος Ιούδας έφρευγε άμέσως από τ'η εβέντα, τραβούσε κατ' εβένταν στην έξοχη, και προσπαθούσε, όλη τ'η νύχτα να κρυφτ'η σέ καμιά σπηλιά, σέ καμιά μαύρη λήμη, για να κινή αυτός που θά τόν κυνηγούσαν, να χάσουν τ'α ίχνη του.

Την άλλη μέρα, άπ' τ'α ξεμυρομάτα, οί άλλοι άρχιζαν τ'α ψαξίματα και τ'ο κυνηγητό. Όρες και ώρες έψαχναν σ'τά δάχη, σ'τους δεντροβόσκους, σ'τά περβόλια, σ'τις ροσιαιές, σ'τις κοιλάδες τών βράχων, ριχνοντας τουφεκιές, μόλις άκούγαν και τόν παραμωρότερο βποππο κρότο, μόλις άνταλαβανόντουσαν και την παραμωρότερη βποππη κίνησι ανθρώπου που προσπαθούσε να κρυφτ'η. Μεθυσμένοι μάλλιστα καθώς ήσαν και βέβαιοι ότι σ'κοτώνοντας τόν Ιούδα, έκαναν έργο θεάρεστο, που θά είχε την πληρωμή του στόν άλλο κόσμο, δέν διατάζαν μπρος σέ τίποτε.

Άλλοίμονο λοιπόν, Ιούδα, άν τόν ανακαλύπταν. Όσο καλός νέος και άν ήταν, και όσο άγαπητός, δέν διατάζαν να τόν τραυματίσουν με τις σφαίρες των. Άν έστρεφε μάλλιστα σ'τά χέρια τους, τόν άποτελειώναν εκεί έπί τόπου.

Εύτυχώς αυτός που παριστάνε τόν Ιούδα, πάντα σχεδόν κατάφθωνε να μείνη κρυμμένος. Και μόνον τρεις φορές σημειώθηκαν άγριοι φόνου νέων πομπταζών τόν τραγικό αυτόν ρόλο. Μά και σ'τις περιπτώσεις αυτές, τούς άτυχους νέους είχαν προδώσει έχθροί τους ή άντίπαλοι τους σ' έρωτικές υποθέσεις, που τούς φθονούσαν θανάσιμα. Σήμερα εύτυχώς τ'ο άγριο αυτό έθιμο έχει καταργηθεί.